

[Justitsministeren.]

ministeren for den Erklæring, der rensede Luften.

Gundtoft har for mig afsløret sig som saa haabløs uvidende og ukyndig i rent faglige Spørgsmaal, at han efter min Mening aldrig mere burde faa Mulighed for at kunne udøve Lægegerning — selv bortset fra hans nu afslørede moralske Depravation. Kan det offentlige ikke appellere Straffudmaalingen med Hensyn til Statsadvokatens Paastand om for *stedse* at frakende Gundtoft *jus practicandi* paa Grund af grov Uduelighed?

Jeg har skrevet til Statsadvokaten herom, jfr. vedlagte Kopi“.

Den lyder:

„Kære Hr. Statsadvokat. Dommen over Gundtoft skuffede mig meget med Hensyn til det rent faglige. Det er jo *in confesso*, at G. har blokket sine Ofre op uden Narkose, hvilket er Mishandling — og at han har fjernet 2 à 3 Mdrs. Fostre gennem alt for snævre Kanaler —, og sidst men ikke mindst, at han har været saa ukyndig og uduelig overhovedet at foretage disse Operationer *ambulant* og uden forsvarlig Efterbehandling i noget af Tilfældene. — Men naar Justitsministeren nu har offentliggjort Detailler fra Sagen, er det oprørende for mange, at G. om 5 Aar atter kan fungere som Læge. Jeg tænker her ikke paa Svineriet, men paa den faglige Ukyndighed og Uduelighed. Jeg synes, at Anklagemyndigheden nu, hvis dette er muligt, bør appellere Straffudmaalingen med Hensyn til Fortabelse af *jus*, saaledes at denne forsøges fradømt for bestandig paa Grund af grov Uduelighed. De erindrer formentlig, at jeg aldrig har haft noget som helst personligt Mellemværende eller Udestaaende med G.

Jeg er i Stand til, naar jeg kommer hjem, paa faa Dage at give et Responsum til Brug ved en saadan eventuel Appelsag“.

Jeg anser det ikke, trods disse graverende faglige Oplysninger fra selve Amtslægen, der har overværet hele Sagen, for nødvendigt eller rimeligt at appellere denne Sag. Jeg har ganske vist som Justitsminister ingen som helst Grund til at beklage, at Luften er blevet rensat, at Aktionen mod Nævningerne og Domstolene er blevet standset, og at denne Skandale med Martyrkronen om en uværdig Læges Pande er blevet afværget. Men saa synes jeg, der kunde blive Ro.

Jeg haaber og tror endvidere, at det

høje Folketing baade vil forstaa og tage til Efterretning den indgaaende Redegørelse, jeg nu har givet for hele denne, fra ethvert Synspunkt set uappetitlige Sag; men her-efter synes jeg, den burde glemmes saa hurtigt som muligt. Jeg tror, at ikke mindst de ærede Forespørgere er tjent med, at der nu bliver Ro om Læge Gundtoft og deres Virksomhed i denne Sag, og at vi hurtigst muligt gaar over til Tingets normale Arbejde, der dog ikke endnu er blevet Besvarelse af urimelige kommunistiske Forespørgsler.

Forespørgeren (Aksel Larsen): Da jeg finder, det har en vis Interesse, saavel for Justitsministeren som for Efterverdenen, ønsker jeg, det skal staa i Rigsdagstidenden, at den sidste halve Times Tale af Justitsministeren har jeg praktisk talt ordret læst i „Ekstrabladet“ for tre Kvarter siden.

Hele denne lange Tale havde efter min Opfattelse eet afgørende juridisk Holdpunkt, og jeg vil derfor tage det først. Det er Justitsministerens Hævdelse af, at disse Detailler vedrørende Kvindernes Udsagn om Læge Gundtoft er indtaget i Domspræmisserne, og naar det er lovligt at offentliggøre Dommen, herunder dens Præmisser, hvori disse Ting skulde findes, saa skulde det derefter ogsaa være lovligt for Justitsministeren at offentliggøre en særlig Redegørelse for, hvad der er sket i de lukkede Retsmøder.

Jeg er ikke Jurist. Det er Justitsministeren. Efter den Forklaring, vi har faaet i den sidste halvanden Time, er min Tillid til Justitsministerens Evne til at fortolke Love og Jura blevet endnu mere svækket, end den var i Forvejen. Jeg vil imidlertid overlade til Justitsministeren og til andre Jurister at diskutere, hvorvidt Offentliggørelse af Dommen, herunder dens Præmisser, ene paahviler Domstolene, eller hvorvidt andre, herunder Anklagemyndigheden og dennes foresatte, har Ret til at foretage en Offentliggørelse af Dommen, som Domstolene ikke selv har foretaget, hverken ved Retsmødets Slutning eller senere. Det er ganske vist ikke uden Betydning, og det maa naturligvis klarlægges, hvorvidt Justitsministeren i givet Fald har Ret til at offentliggøre de Domspræmisser, som Domstolene ikke selv offentliggør, eller hvorvidt Justitsministeren, hvis han gjorde noget saadant, ogsaa handlede i Strid med Loven. Men bortset herfra er det aldeles ikke det, vi diskuterer her, og det er ikke det, der har været diskuteret offentligt.